

Uznal-li tedy soud rekursní za spravedlivě, by věci, jichž dlužník k výkonu svého povolání potřebuje, byly z exekuce vyloučeny, nutno s ním v zásadě souhlasiti a sluší dále jen uvážiti, potřebuje-li dlužník zřetelem k rozsahu činnosti, kterou nyní vyvíjí, všech věcí, jež rekursní soud z exekuce vyloučil. Nejvyšší soud, přihlížeje ke skutečnosti, že dlužník provozuje živnost nyní pouze v malém rozsahu, má za to, že nepotřebuje sčítacího stroje, poněvadž jako malý živnostník může se bez něho dobře obejít. Bylo tedy v tomto směru napadené usnesení změněti. Naproti tomu souhlasí nejvyšší soud se soudem rekursním v tom, že dlužník potřebuje k výkonu svého povolání velkého stolu, psacího stolu amerického, psacího stroje se stolem k němu příslušným, velké skříň na spisy, dvou židlí i dvou křesel a poukazuje v té příčině na správné důvody soudu rekursního. Pokud jde o věci v tomto odstavci uvedené, bylo dovolací stížnosti úspěch odepřiti.

### Čís. 6402.

#### Pozemková reforma.

**Soud, provádějící exekuci vyklizením a odevzdáním zabraných nemovitostí, nemůže použiti jiných předpisů exekučního řízení, kromě Šu 349 ex. ř., nanejvýš nikoliv § 54 ex. ř.**

**Povoluje exekuci vyklizením ze zabraného majetku a odevzdáním jeho nemůže se soud zabývati námitkou, že více parcel, jež mají býti vyklizeny a odevzdány, jest odprodáno.**

**Zaplacení (zajištění) přejímací ceny není podmínkou vyklizení a odevzdání zabraných nemovitostí.**

(Rozh. ze dne 26. října 1926, R I 952/26.)

Soud první stolice povolil exekuci vyklizením ze zabraného majetku. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

#### Důvody:

Stěžovatel přehlíží, že § 20 náhr. zák. toliko v tom jediném směru odkazuje na řízení exekuční, že praví, že okresní soud místně příslušný provede vyklizení a odevzdání vypověděných nemovitostí podle předpisů exekučního řádu, čímž jest odkázáno jediné na předpisy Šu 349 ex. ř., nikoli však na ostatní předpisy exekučního řízení (nota bene řízení, neboť, že mohou povinné straně příslušet nároky, o nichž exekuční řád, tvořící v tom zároveň částku práva hmotného, pojednává, na př. nárok opoziční, se tím nepopírá, ale ovšem není tím také ještě nic řečeno o řízení, v jakém uplatňovány býti mají), zejména na § 54 ex. ř., k čemuž, by se otázka tohoto předpisu v této souvislosti hned vyřídila, doložit dlužno, že naprosto nezáleží na tom, zdali předloženo bylo potvrzení soudu, jenž výpověď doručil, že tato nepodléhá již opravnému prostředku, nýbrž jen na tom, zda tomu tak jest, to jest, je-li výpověď v právní moci (§ 2 čís. 10 nesp. říz.); toho však stě-

žovatel vůbec nepopírá, poněvadž sám nejlépe to ví, a také povolující okresní soud, povoluje vyklizení, napřed zjistil, že výpověď je právo-platná, protože nebylo podáno námitek (roz. stížnosti). Povoluje vyklizení a odevzdání má okresní soud podle § 20. náhr. zák. zkoumati pouze, zda je výpověď v právní moci a zda uběhla už lhůta výpovědní; když tedy stížnost nic z toho nepopírá, je již tím samým bezdůvodná. Námitka, že více parcel, jež vyklizeny a odevzdány býti mají, jest odprodáno, nemá již proto významu, že povolující soud to zkoumati nemůže, poněvadž k tomu cíli bylo by třeba šetření, zda to pravda, ale to povolující soud vzhledem ke kategorickému předpisu § 20 náhr. zák. zrovna tak prováděti nemůže, jako to nemůže prováděti jindy soud exekuci povolující vzhledem ke kategorickému zákazu §u 55 druhý odstavec ex. ř. Kdyby námitka byla závažná, musila by povinná strana uplatňovati ji po povolení exekuce příslušným právním prostředkem na př. jako nárok opoziční, kdyby Státní pozemkový úřad po výpovědi byl parcelu ze záboru propustil, schválně na př. odprodej podle § 7. záborového zákona bez výhrady, tomu překážející. Ale ovšem i v takovém případě bylo by otázkou, zda a pokud je dotčen stěžovatel (§ 35 ex. ř.), či zda je stížen vlastně třetí nabyvatel (§ 37 ex. ř.) a komu tedy právo odporu přísluší, což, závisejíc od okolností případu, bylo by otázkou případu. Tolik po formelní stránce. Po stránce hmotné stěžovatel vůbec netvrdí, že odprodej stal se se svolením Státního pozemkového úřadu a že je tedy platným (§ 7. záb. zák. n. zn.). Chybí-li svolení, může jej Státní pozemkový úřad vůbec nechat nepovšimnutým, neboť pro něj ho není, nemaje proti němu účinku. Nejlépe se nicotnost této námitky jako důvodu rekursu doličí úvahou, že tvrditi prostě, že nemovitosti, o jichž vyklizení jde, byly odprodány, mohl by každý a, kdyby to tedy mělo býti důvodem vyhovění rekursu, zabránil by každý povinný nejlehčím a nejbezpečnějším způsobem výkonu každého sebe oprávněnějšího nároku na vyklizení. Námitka, že náhrada nebyla ani zaplacená ani zajištěna, je rovněž planá a exkurs stížnosti do práva vyvlastňovacího k účelům železničním naprosto nemístný. Zde jsou rozhodny jen předpisy záborového práva a i tu odkázati dlužno na § 20 náhr. zák., jenž zapravení nebo zajištění náhrady nečiní podmínkou vyklizení a odevzdání. Nedosti však na tom, zákon ten výslovně stanoví, že a kdy má Státní pozemkový úřad přejímací cenu zaplatiti a pokud: dle § 60 má ji zaplatit teprve po právní moci rozvrhového usnesení, pokud připadá na pohledávky přikázané k hotovému placení, jinak však zapíše se nároky na ni do náhradové knihy dle §§ 29 a 69, což platí i o hyperoše vlastníkovi, leda by Státní pozemkový úřad dobrovolně ji vyplatiti chtěl hotově (§ 59 a 61).

### Čís. 6403.

**Vázanost civilního soudu odsuzujícím trestním rozsudkem týká se i skutečnosti, tvořící podmínku odsouzení pro trestný čin, jež byla zjištěna odsuzujícím rozsudkem trestního soudu a jest zároveň také rozhodnou pro soukromoprávní nárok.**